

Výborný příběh

I.

Možná, že vám přijde divné, že chci svůj příběh vyprávět právě já, ale mám několik opravdu dobrých důvodů, proč to udělat. Především nesnáším sečtělé a věkovité mluvící hady, kteří se snaží vnutit mi svůj názor na mou knihu, poté mám plné právo se po smrti vyjádřit nejen ke svému životu, ale i k bláhovosti životů jiných a nakonec bych už konečně také chtěla v klidu spočinout s vědomím, že můj život měl smysl. K tomuto vědomí na konci možná nedojdu, ale i s tím už jsem se smířila. Asi byste také rádi věděli, co mě přimělo po tři sta letech vstát z vlastní hrobky, začít psát podivnou knihu a ještě ke všemu se vydat na takovou pout', ale nechci předbíhat.

Mé jméno bylo Nekhesmun a byla jsem velice krásná královna. Vládla jsem přes třicet let svému lidu. Přesněji třicet čtyři a půl. Zbožňovali mě. Dokonce jim tolik záleželo na mém štěstí, že zabíjeli mé nápadníky, abych se špatně neprovdala. Nakonec jsem se ale neprovdala vůbec a nemohu se od své smrti ubránit dojmu, že to udělali schválně. Sice mi z vděčnosti postavili pěknou hrobku, ale jediné, co v ní bylo na ukrácení dlouhé chvíle, byly prapodivné nábožensky laděné nápisy. Později sice přibýlo i mnoho obscénních, ale to už jsem měla za sebou asi tak sto dvacet let nudy.

Ptáte se, proč jsem se vydala na svou pout'? Asi tak po dvěstětřicetiosmi letech ve své hrobce jsem si uvědomila, že poslouchat každý týden nesmyslné žvatlání milenců nebo pozorovat páry při činnosti, kterou mi má smrt navždy vzala, není nic pro mne. Nesnáším milence. Nechutně roztomile žvatlající a připitoměle se usmívající. A zvláště nesnáším muže. Jsou stejně povrchní, jako neschopní. Jeden mladík se do mne zamiloval, když četl příběh mého života. Slavnostně přísahal, že mne probudí k životu i za cenu své smrti a opatřil si i několik okultních svitků. Když se mu to nepovedlo ani napotřetí, nechal toho a odešel mít čtyři děti s jinou. Raději jsem tedy vstala sama. A zamířila někam jinam, než směrem k té kýčovitě tyrkysové věci na obzoru.

Začátkem bylo zjištění, že jste-li po smrti, dokážete sice oheň zapálit, nicméně vás rozhodně nezahřeje. Maximálně se přivedete do velice trapné situace, když vám chytne poslední zbytek šatů. Ne že by mi vadilo chodit nahá na veřejnosti. Ale když vám lidé koukají přímo skrz pánev je to opravdu příšerný pocit. Naštěstí se k mému ohni toho večera připleťl jeden mladý poutník. Vypadal velice nešťastně, a tak jsem ho snědla. Když byl mrtvý, velice se mu ulevilo. Mně také. Jídlo mi udělalo dobře. Propadávalo mnou a pleskalo na zem, ale něco z jeho života se přeci jen zachytilo. Z poutníkovy dlouhé pláště s kápí jsem měla opravdu velikou radost.

Další zajímavou věcí bylo zklamání, že fakt, že jsem mrtvá, mi neuleví od příšerné bolesti kloubů, které jsem chůzi namáhala. Nejenže bolely, ale také vydávaly naprosto nemožné zvuky. Rozhodla jsem se, že si chytím nějaké zvíře, které by mě vezlo.

Všechna ta hloupá stvoření se mě ale bála. Jediné zvíře, které neuteklo, byl krtek. To proto, že mě neviděl. Byl ale malý, neměla jsem hlad a nechat se nést od tvora tak titěrného by bylo pro Nekhesmun skutečně potupné. Je s podivem, jak si člověk musí zachovávat tvář i po smrti. Už ten první večer jsem tyhle svoje vžité zlozvyky nesnášela. Ale ještě víc jsem nesnášela ten odporný předpoklad, že bych měla ležet někde v hrobce a číst obscénní nápisy od neschopných milenců.

Šla jsem tedy pěšky, zabalená do pláště. Legrační bylo, jak byl dlouhý. I když jsem vepředu odtrhla široký pruh, abych o něj nezakopávala, táhl se za mnou jako pravá vlečka. Nevím proč, ale nechala jsem to tak. Možná z nostalgie po časech, které odplynuly. Zamířila jsem do města, kde kdysi stál můj palác. Bylo o mnoho větší než dříve. A také v něm bylo mnoho mladých lidí. Trochu jsem bloudila mezi všemi těmi usmívajícími se tvářemi. Zvláště úsměvy čerstvě zamilovaných nebo dokonce milujících žen mě dráždily k šílenství, ale nechala jsem je být. Jen jsem si stáhla kápí víc do čela, abych se na ně nemusela dívat.

Po několika hodinách jsem konečně našla ulici, kterou jsem poznávala. A netrvalo dlouho, znovu jsem se ocitla před svým palácem. Byl stejně starý jako já. A vůbec nevypadal špatně. Byl

vlastně stejný, jak jsem si ho pamatovala. Snad jen dvířka s mříží, která k němu vedla z městské kanalizace, byla mírně zarezlá.

Nedivte se, že zmiňuji právě tato dvířka. Jsem královna, nepatřím mezi ty jedince, které bavi se utápět ve výkalech jiných osob. Ani se jimi brodit. Můj palác byl ale plný skrytých chodeb a místností. A na taková místa většinou vedou naprosto nemožné vchody. Můj otec ten palác dal vystavět v dobách svého největšího rozmachu. Všechny plány byly spáleny, všichni stavitelé důsledně a pečlivě popraveni. Nebylo na světě jediné živé osoby, která by jeho tajemství znala.

Zamířila jsem přímo k otcově hrobce. Nikdo nevěděl, kde přesně je. Ukrývala totiž hodně pokladů a byla jsem za svého života naštěstí natolik moudrá, že jsem její tajemství podpořila několika popravami. Můj otec mě zklamal. Jako vždy. Nepromluvil se mnou ani slova a tvářil se jako mrtvý. Možná to bylo tím, že jsem ho do téhle veletajné komnaty nechala zazdít právě já. Dělal mrtvého i když jsem mu vysvětlila, že v tehdejších dobách to bylo naprosto běžné převzetí moci, a připomněla mu jeho vlastní nástup na trůn. Dokonce jsem mu tenkrát nechala přinést i mnoho knih, aby se nenudil, ale tohle neoceníl.

Nechala jsem ho ležet. Vlastně mě nezajímal. Zajímal mě jeho plášť, na kterém ležel. Byla jsem hloupá, že jsem si jeho kvalit nevšimla už za života. Byl totiž nehořlavý a odolávající času. Plný moc pěkných lesklých nití, které mi dobře ladily s mými zuby. Bohužel jsem našla zrcadlo. Nevím, proč mě napadlo dívat se do něj, jak mi to sluší, když jsem si byla vědoma toho, co mám očekávat.

Odporný pohled. A ještě horší pocit. Horší, než když jsem ve dvanáctém roce své vlády zjistila, že mám nadváhu. Ještě štěstí, že kolem bylo tolik zlata. Louče mu dodávala úžasnou barvu, a tak bylo zjištění, že už nemám žádný obličej mnohem snesitelnější. Přestala jsem se tím zabývat a raději našla nějakou mimořádně drahou a jemnou látku, kterou jsem si obličej pod očima ovinula. Cítila jsem se opět dobře. Do té doby, než mi upadl nos.

Otázku svého vzhledu jsem tedy řešila znovu. Tentokrát s nově nabytou zkušeností o nepotřebných částech těla. A vyřešila jsem ji opravdu skvěle. Nic už mě nebránilo vyjít znovu do ulice svého města a podívat se všem těm přihloupce se usmívajícím živým do tváře. Nepříjemné ovšem bylo, že jsem se opět musela vrátit zapáchající kanalizací.

Sotva jsem vstoupila do hostince, který za mých časů býval opravdu luxusním, oči všech se ke mně otočily. Dělal mi to moc dobře. Vlastně jsem měla na lecjakého pocestného i chuť. Všechno okolo ale už dávno nebylo luxusní. Ve skutečnosti to byla putyka. Chtěla jsem si najmout povoz, ale platit na takovém místě ve zlatě není nejlepší nápad. Vzhledem k tomu, že můj jazyk utrpěl újmu třistaletým zahálením takřka mi nerozuměli. Zlatu porozuměli ihned, ovšem opět po svém.

Ti odporní a chlupatí, nemytí a neholení chlapi, kteří mě oloupili, když se koně splášili a utekli i s povozem, se vůbec ničeho nebáli. Svlékli mi i mé úžasně barevně sladěné a drahocenné látky. To, že mě nechtěli znásilnit, ale určitě nebylo dáno mým věkem. Znam muže. Jsou příšerně líní. Během noci jsem je všechny snědla.

I když jsem cítila v jejich hrůze zadostiučinění, své úžasné látky z otcovy hrobky jsem u nich nenašla. Nejspíš je prohráli v kartách nebo darovali nějaké pochybné ženě. Vrátila jsem se tedy zpátky, znovu oblékla a vyrazila na cestu. Už nikdy jsem raději nechodila do hostinců. A to ani ve chvílích, kdy mi na cestách přišlo líto, že mě nikdo nechce znásilnit.

Vyrazila jsem skoro přímo k lesu za městem. Nešla jsem po cestách, protože mě nudily už zaživa. A hned ten první den jsem potkala toho protivného hada.

„Někoho tak zvláštního jsem už dlouho nepotkal,“ ozvalo se za mnou, když jsem rozdělávala oheň. Nehořlavý plášť po otci mi naštěstí zůstal, tak jsem mohla směle lákat pocestné na světlo plamenů.

Otočila jsem se po tom syčivém hlase. Nejdřív jsem nemohla pochopit, komu patří. Rozhodně mi přišlo podivné, že by mohl mluvit tlustý skvrnitý had s velikýma očima, který se spouštěl ze stromu nade mnou.

„Mluv za sebe,“ odpověděla jsem a dál rozdělávala oheň.

Slezl až ke mně, stočil se a se zájmem pozoroval malé plamínky, které se pomalu rozhořivaly.

„Co chceš?“ zeptala jsem se. Neměla jsem chuť jíst hady a už vůbec se s nimi bavit.

„Chci ssi povídat,“ řekl. „Nemášš trochu vína?“

Napadlo mě stáhnout si roušku, aby uviděl v odlesku plamenů můj obličej. Ani to s ním nehnulo. Pousmál se, řekl něco o tom, že věděl, že víno nemám, a usnul. Nevěděla jsem, co s ním. Tak jsem si sedla vedle a čekala na nějakého pocestného.

Přišel hned po chvíli. Chytl se jako mûra na lampu. Vypadal silný a mocný. Ale ve skutečnosti to byla zase jen další hrouda svalů obalená ocelí a hrubými řečmi. Díval se mi do tváře statečně, dokonce byl natolik směšně hrdý, že neutekl a dělal, že se mě nebojí. Přemýšlela jsem, jestli ho mám sníst, ale nakonec jsem ho nechala jít.

„Už chvíli sse na tebe dívám,“ ozvalo se zase z té hadí kůže.

„Nemám víno,“ odsekla jsem mu. Byl příšerně vlezlý jako všichni hadi.

„To nevádí. Sstejně tu zůstanu.“

„Nestojím o tvou společnost.“

„Zatím, Nekhesmun.“ Nesnáším hady, co mluví, mají nadváhu a znají mé jméno.

„Co jsi zač?“

„Jmenuji se Terss. Jssem básník na cesstách.“

Opravuji: Nesnáším hady, co mluví, mají nadváhu, znají mé jméno a považují se za básníky.

Z rozjímání, jak bych se toho hada mohla zbavit, mě ale vyrušil hluk blížící se skupiny jezdců. Byli trapní, jak se natrásali. Ta nebohá stvoření se přerýtila kolem mě a sotva mě ucítila, poshazovala polovinu z nich a utekla.

„Vidím, že kouzlo tvé ossobnossti sse ss věkem neztrácí, královno,“ poznamenal tiše ten had.

Jezdci navztekaně vstávali a jeden z nich, který měl na sobě poněkud více drahých kovů než ostatní, vytáhl bičik a zamířil ke mně.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se hada. Vypadali hodně cize. Vlastně jsem si nedokázala vybavit, že bych jejich uniformy někdy viděla.

„Jak se opovažuješ!“ Rozkopl ten muž můj oheň a dokonce mě udeřil bičíkem. Zajímavé bylo, že mne kromě kloubů po smrti netrápí žádná bolest. Zjevně by mě ten úder bolet měl, ale jen ve mně zachrastilo a něco odpadlo. Myslím, že to byla klíčnicí kost.

„Jak se opovažuješ plašit naše koně!“

Když se otočil, aby mě udeřil znovu, zarazil se. Nečekal, že budu sedět stále stejně. A nečekal ani pohled očí, co rozežíral nejen čas. Vlastně jsem si pár červíků vzala i na cestu.

„Šškoda těch uhlíků, Nekhesmun,“ řekl had. „Budeme je musset zažehnout znovu.“

„Už jsem ti jednou říkala, abys mluvil za sebe.“

„Neumíš vzdát úctu vládcům?!“ Rozkřičel se ten muž a jak se mu hýbaly chlupy v nose, byl ještě směšnější.

Ty chlupy se mi vlastně nezdály až tak směšné. Spíš pravda o tom, že takový mladý divoký hulvát vládne v mé zemi. Je strašné vidět úpadek s třistaletým odstupem.

„Je tohle pravda, hade?“ zeptala jsem se.

„Co myslíš?“

„Je pravda, že tohle podivné stvoření vládne v zemi královny Nekhesmun?“

„Sstále sse ještě považuješ za královnu?“

Byl příšerný. Tohle mudrování jsem nesnášela už zaživa. Pokaždé, když přišel nějaký nový rádce, který dělal podobné věci, raději jsem ho té hlavy zbavila. Rozhodně jim to pak slušelo víc.

„Vidím, že budu muset stáhnout z kůže toho tvého mazlíčka, abych tě úctě naučil!“ Praštil se vztekle bičíkem do holínky a přivolal další na pomoc.

„Stáhnou mě z kůže, Nekhesmun.“

„To je tvůj problém.“

Byl sice na hada tlustý, vlezlý a příšerně hovorný, ale nebyl hloupý. Než přispěchali další, uvelebil se zase na stromě, ze kterého mě před tím pozoroval. Když ho chtěli stáhnout, smál se jim a zpíval zajímavě oplzlé písně. Škoda, že jsem většinu z nich neznala.

Když neuspěli u něj, vrhli se na mě. Nejdřív jsem myslela, že mě snad už konečně chtějí znásilnit, ale opět jsem se zmýlila. Polili mě černou lepkavou věcí a zapálili. Zajímavé bylo, že plášť mého otce skutečně nehořlavý byl. Jen se v něm objevily takové malé dírky. Ostatní látky ale plápolaly, zbytek mých vlasů také. Když jsem si svlékala plášť, aby se neumazal a nezačoudil, všimla jsem si, že mi tahle kůra pomohla od věčného problému s broučky. Bohužel mi shořely i hadry napuštěné olejem, které mi pomáhaly s bolestí mých kloubů.

A to byla věc, která mě rozčílila. Ještě s hlavou v plamenech jsem skočila po tom hulvátovi, abych si užila jeho krve. Cizáci chutnali naprosto odporně. Takřka hned jsem ho pustila a on měl čas s jekotem utéct a rozlámat mi přitom bičíkem nohu. Byl to opravdu hulvát.

Ležela jsem pod stromem doutnajícím a přemýšlejícím, co s nohou, a pozorovala plášť plný malých dírek.

„Co teď?“ zeptal se ten had nade mnou, ale odpovědi se ode mne nedočkal. Nechtěla jsem s ním mluvit.

„Bez nohy nemůžeš chodit, Nekhesmun.“

„Neříkej,“ odsekla jsem, ale nevšímal si toho. Slezl dolů a s očima otočenými k obloze začal přemýšlet nahlas:

„Takhle byss mohla vlasťně jen napodobit hadí plazení, ale to není vhodné pro osobu tvého původu. Tím ovšem nechci říci, že by to byl pohyb nějak opovrženímhodný nebo osstudný. Naopak. Nám hadům je však dána určitá vrozená elegance, sse kterou...“

„...Přestaň a pomoz mi,“ řekla jsem.

„A jak?“

„Přines nějakou větev a kus něčeho, čím bych to mohla ovázat.“

Chvilí váhal, pozoroval mě těma velikýma očima, ale pak otočil svoje tlusté tělo a podal mi to, co jsem potřebovala.

„Čassy sse hodně změnil, královno Nekhesmun,“ řekl, když jsem si spravovala svou nohu.

„Všimla jsem si. Jak to, že znáš mé jméno?“

„Jssem mnohem sstarší, než vypadám. Také o tobě znám dopodrobna všechna vyprávění i knihy. A je jich hodně. Rozhodně jssi nebyla nezajímavá.“

Neměla jsem moc chuti se bavit s hadem, který je odporně sečtělý, ale moje situace byla poněkud zoufalá. Během několika hodin jsem stačila být oloupena, zmlácena, zapálena, rozlámána a vůbec neznásilněna. A tento stav mě naplňoval naprostým zhnusením. Tento svět byl příliš

odlišný od mého. Nesnáším chvíle, když potřebuji pomoc.

„Kdo byli ti směšní cizáci?“

„Ti křiklouni? Lid Kamene. Připutovali k nám teprve nedávno, ale zachovali se velice sschopně a přízpůsobivě. Za pár let dokázali ssvá území i majetky ztrojnásobit.“

„Chutnají jako kus štěrku.“

„Přesstaň, kdy ty jssi chutnala šštěrk, prossím tě. Ani nevíšš, jak vypadá.“

„To nic nemění na skutečnosti, že jsou odporní. A jsou to hulváti,“ vstala jsem a zkusila si, jak se bude s ovázanou nohou chodit. Šlo to docela dobře, jen jsem na ní trochu napadala, jak byla kratší.

„A co mášš vlasstně v plánu, Nekhesmun?“ zeptal se had.

„Když znáš moje jméno a každého hulváta, měl bys vědět i tohle.“

„Vydávášš sse za ssvým nápadníkem, aby tvé prokletí bylo zažehnáno?“

„Větší hloupost jsem ještě neslyšela.“

Thustý had byl otravný. Když jsem si oblékala svůj nehořlavý dírkovaný plášť, který mi jediný zbyl a přemýšlela o tom, jestli se mám ještě vrátit pro nějaké to oblečení, vypravoval neuvěřitelně dlouhou a prapodivnou báchorku o mém životě. Vyrozuměla jsem, že jí nejspíš někde přečetl ve svitcích a Knihách. Nechápu, proč mají všichni za důvěryhodnější nějaké výlevy několika kněžích, kteří za svého života připomínali spíše estrádní umělce, než muže zprostředkovávající kontakty s božstvy, místo aby se zeptali skutečných účastníků té či oné události.

Na hadovu obhajobu zmiňuji ten fakt, že ten nebožák vyrůstal v prostředí chrámů a jiných staveb pochybné pověsti. Narodil se jako jeden z rodu Průvodců, což jsou nesmírně otravná stvoření, která mají chorobnou potřebu neustále vnucovat lidem nějaká moudra. I když byl starší než já a považoval se za básníka, přišlo mi, že jsme na tom stejně. Na svět ho vyhnala také nuda vzniknuvší přečtením všeho dostupného. S tím jemným rozdílem, že já nectu věci s náboženskou tematikou.

„Znám někoho, kdo by ti možná mohl pomoci,“ ozvalo se za mnou, když jsem zamířila tím směrem, kam odjeli ti jezdci.

„S čím pomoci?“

„Najít nápadníka přeci.“

„Nebud' směšný. Nesnáším nápadníky. Půjdu teď za těmi hulváty a ukážu jim, kdo tu vládl a vládne.“

„Nekhesmun, jssi příššerně tvrdohlavá. Jak můžešš vládnout zemi, kterou jssi neviděla přesš tisíc let a ještě ke vššemu nejssi mezi živými?“

Nesnáším hady, kteří mají pravdu. Sedla jsem si na zem a zamračila se tak, až se lekl i ten strom, na který had vylezl.

„A ty mi řekni, jak je možné, že s vámi někteří živí vydrží celý život?!“

„Nebud' nevděčná.“

Ušklíbl se a připlazil se až ke mně. Věděl, že ho nesním, neměla jsem vůbec chut' na něco tak tučného a beznohého.

„Vážně chceš udělat rozruch v ssídle lidu Kamene?“

„Kdyby nechutnali tak odporně, klidně bych je všechny snědla.“

„U toho nessmím chybět,“ zatvářil se tak nadšeně, jak jen se to hadovi s velikýma očima může podařit.

„Nestojím o tvou společnost.“

„A co o mou pomoc?“

Neodpověděla jsem. Vyložil si mé mlčení pochopitelně po svém. Zvedl svým tlustým tělem veliký oblak prachu a začal se plazit směrem k cestě.

„Rozhodně bych ti totiž mohl ukázat cestu a také tě mohu seznámit s užitečnými lidmi. Musíš mi ale slíbit, že nepůjdeme do země Vlka. Tamní lidé jsou přílišně nudní a vůbec neumí pít. Věřila bys, že tam nemají dobré víno?“

Ohlédl se. Ještě stále jsem seděla a přemýšlela, co dál. Společnost hada s nadváhou mě rozhodně nenaplňovala nadšením. Ale musela jsem uznat, že společně bychom mohli uniknout nejen nudě, ale i všudypřítomným žvatlajícím milencům.

„Tak pojď už,“ řekl netrpělivě.

Šla jsem. A ačkoliv bych ho v dalších dnech snad tisíckrát nejradši snědla, stáhla z kůže nebo přetrhla, nudě jsem skutečně unikla.